

[Ministeren for offentlige arbejder]

har råd til at være andet, hvis ikke det er en situation, der på forhånd er givet, fordi en bygning enten til beboelse eller til erhvervsbrug ligger et bestemt sted og man ikke har råd til at rykke den eller flytte eller gøre noget andet i den retning. Det har de velkonsoliderede, de store, de velkørende firmaer med stor egenkapital dog mulighed for. Der er – lad mig benytte lejligheden til at gentage det – tale om en række tilfælde af dumdristighed, hvor man med viden om risikoen lægger sig så risikobetonet, at det må være rimeligt, at man selv bærer en del af denne risiko.

I øvrigt skal jeg tilsige, at det er hensigten at fare med samme lempe som efter begivenhederne i efteråret 1981. Derfor tror jeg ikke, at der er nogen erhvervsdrivende i de truede områder, der har grund til at være nervøse. Jeg har haft lejlighed til i forbindelse med redegørelsen at gennemse mange af de udtalelser, der er faldet, mange af de rapporter, der er skrevet om, hvordan disse sager blev behandlet i vinteren 1981-82. Jeg har her på ny kunnet konstatere, at det egentlig er gået til folks tilfredshed, og med den enighed, der nu hersker her, tror jeg ikke, at der er grund til at nære nogen frygt.

Hr. Tommy Dinesen sagde, at han helst havde set, at man kunne beordre forsikrings-selskaberne til at give erstatning. Det må så være en lovgivning, hr. Tommy Dinesen tænker sig. Jeg mener ikke, at det er rimeligt, eftersom forsikringsselskaber jo som klare forretningsforetagender er afhængige af de præmier, der betales af deres kunder. Det er klart, at en sådan ordre ville udmønte sig i betaling også fra forsikringstagere, som aldrig ville kunne komme på tale som modtagere af en eventuel erstatning, og regeringen har altså ikke fundet det korrekt på den måde at tvinge folk til at tvangsforsikre sig mod en risiko, der aldrig ville kunne tænkes at opstå for dem.

Fru Dagmar Mørk Jensen sagde, at hun og hendes parti havde foretrukket en naturkatastrofefond. Dertil vil jeg blot svare, at når vi ikke har valgt denne ene af de tre muligheder, der oprindeligt forelå, så er det ikke bare, fordi det ville være noget nyt – noget nyt skal man jo ikke være bange for – men fordi det formentlig ikke ville være hensigtsmæssigt at lægge nogle penge hen et eller andet sted for et eller andet tilfælde, der måske ikke indtræder i årtier. Dette cigaræske-

system har ikke været anvendt tidligere af staten vedrørende de ansvarsområder, staten står for, og vi har ikke fundet, at dette var lejligheden. Jeg er glad for at kunne konstatere, at det radikale venstre også kan erklære sig tilfreds med den fremgangsmåde, der er peget på, og som snarest vil blive iværksat ved de foranstaltninger, som er angivet.

Jeg skal til hr. Dohrmann sige, at det da var godt, at han ikke tilsluttede sig redegørelsen. Jeg ville virkelig have været chokeret, hvis hr. Dohrmann havde været tilfreds i dag. Så måtte jeg have læst meget grundigt over på det igen for at se, om ikke der alligevel skulle have været fejl i det.

Det har intet at gøre med procentvis dækning af udgifterne ved kystsikring kontra udgifterne ved Det kgl. Teater. Det har vi talt om herinde så tit, at jeg ikke ønsker at ulejligge spalterne eller tilhørerne med at gentage det. Det er inkommensurable størrelser, der her er tale om.

Jeg skal blot gøre opmærksom på for syttende gang, at det ikke er ministerens opfattelse, at det ikke er min opfattelse, redegørelsen eller jeg her fra talerstolen giver udtryk for – det er faktisk regeringens. Der er ingen af os ministre, der er egopersoner i den forstand, at ministeren han vil. Jo, det er klart, at én person ad gangen fører ordet. Hr. Dohrmann har så mange år på bagen herinde, at han burde vide, at før en minister udsender en redegørelse, har den været gennemforhandlet i regeringen. Det er altså regeringens opfattelse, regeringens politik, og man skal lade være med de egofikseringer og personfikseringer, hr. Dohrmann gang på gang lægger op til.

Jeg må på det alvorligste bestride den nonsenspåstand, at der op imod en valgssituation fra regeringens side har været større velvilje over for at yde til de formål, vi her taler om. Hr. Dohrmann kan ikke dokumentere denne påstand, og derfor tillader jeg mig det ret voldsomme ord, at det er en nonsenspåstand. Det er ikke rigtigt, og det er i bedste fald udtryk for, hvordan hr. Dohrmann disponerer, nemlig at han altså er mere langmodig og mere i spenderbukserne, når der er valg, end ellers. Jeg kan bevise, at ved de valg, hvor dette har været aktuelt, altså både før denne regering tiltrådte og efter, har der ikke været skygge af antydning af det, hr. Dohrmann flot slyngede ud til sidst.